FIŢI ALĂTURI DE NOI!

ÎMPOTRIVA RĂZBOIULUI ŞI GENOCIDULUI

ÎN MOLDOVA noastră au trăit în bună înţelegere oamenii de diferite naţionalităţi şi confesiuni. Dar astăzi pe malul stîng al Nistrului banditii, cazacii-mercenari în frunte cu politiciaştrii • aventurieri au dezlănţuit genocidul faţă de populaţia băştinaşă.

Acest banditism are loc sub pretextul, chipurile, de apărare a populaţiei rusofone de moldoveni.

Acţiunile mişeleşti ale separatiştilor cu încuviinţarea tacită a Guvernului Rusiei şi a altor ţări ale C.S.I. ne transformă pe toţi deopotrivă: şi pe moldoveni, şi pe ruşi, şi pe ucraineni şi pe alţi cetăţeni, ce locuiesc în Moldova, în ostatici ai războiului şi genocidului atît pe malul stîng cît şi pe malul drept al Nistrului.

O vorbă de duh populară glăsuieşte: prietenul la nevoie se cunoaşte, de aceea fiţi alături de noi la această grea încercare. Adeveriţi în fapt prietenia şi aderenţa voastră la acest multpătimit pămînt, doar va trebui să trăiţi şi mai apoi pe acest meleag.

Acest banditism îl comite o parte a populaţiei rusofone de pe malul stîng cu încuviinţarea tacită a unei părţi a populaţiei rusofone din restul Moldovei.

În aceste vremuri de cumpănă moldovenii vi se adresează cu apelul:

Condamnaţi împreună cu noi genocidul, insistaţi şi cereţi în orice formă (telegrame, scrisori, convorbiri telefonice etc) încetarea vărsării de sînge şi a confruntării, a expulzării imediate şi necondiţionate a banditilor de pe teritoriul Moldovei, renunţaţi în public la ajutorul «apărătorilor» nepoftiti.

Trebuie să trăim în pace şi bună înţelegere, să împărţim înde noi şi bucuriile, şi necazurile, precum se obişnuieşte într-o familie monolită.

Cortăm pe ajutorul Dvs!

Ilie NASU,
preşedinteie comitetului sindical al lectorilor de la Institutul Pedagogic din oraşul Bălţi.

IZGONIŢI DE PE PĂMÎNTUL NATAL

«MI-I DOR DE CASĂ, MAMĂ...»

ÎNSPAIMINTATE de exploziile obuzelor şi rafalele de mitraliere, de strigătele sălbatice ale cazacilor turmentaţi şi ale gardiştilor separatişti, şi-au părăsit cuiburile şi au apucat pe drumurile pribegiei. Unele au ieşit din casă numai în ciupici şi rochii de vară, deşi afară ningea ca în toiul iernii. Principalul era ca să-şi scape copiii. I-au luat de mînă, i-au trecut Nistrul şi i-au adus la rude şi prieteni.

Zilnic la fosta casă a ofiţerilor din Chişinău se adună sute de mame cu copii. Vin aici cu noaptea în cap să prindă rînd pentru a se înregistra ca refugiaţi. Refugiaţi de pe străbunul nostru pămînt. Aşa ceva istoria Moldovei n-a cunoscut nici pe timpul turcilor...

DIN MĂRTURISIRILE REFUGIAŢILOR:

— Mă numesc Nina Torchina. De loc îs din Coşniţa. Lucrez la fabrica de conserve din localitate. Am fugit din sat cu ambele fete şi ne-am adăpostit la nişte rude de la Tohatîr. Dăunezi cazacii au dat foc la scîrtele de fîn şi cele de paie şi au dezlănţuit o mare bătălie în jurul fermei de vaci. Patru zile vitele au stat nea dăpate şi flămînde...

— Îmi zice Liuba Basiul, îs invalidă de la Corjova. Am fugit şi eu cu fiul Ionel de opt ani. Ieri m-am repezit acasă şi am înlemnit: cazacii au intrat în beci şi au băut un butoi de vin, au luat 60 de borcane de carne conservată. Vecinii îmi povesteau că de beţi ce erau, nici nu ştiau ce fac. Au aruncat cu grenade în jurul casei şi ne-au spart toate geamurile. Eu am venit la Chişinău, iar soţul a plecat la front...

— Sîntem două surori şi amîndouă avem copii sugaci, îşi spune durerea Tatiana Lukianova din satul Cocieri. Şi bărbatul meu s-a dus să lupte.

(Sfîrşit în pag. 5)

REZONANŢA

«MI-I DOR DE CASĂ, MAMĂ...»

(Sfîrşit. Începutul în pag. 2)

Îndrăznesc să vă adresez o rugăminte: atît eu, cît şi sora, am fost repartizate la un cămin al unei şcoli profesionale-tehnice care nu se încălzeşte şi nu avem unde fierbe măcar un păhar de lapte. Mamele cu copii mici ar trebui să fie repartizate în încăperi care se încălzesc.

— Şi eu am fugit din Pîrîta cu doi copii: unul de 5 ani, iar mezinul de 3 ani, şi ne-am oprit la o verişoară de la Mereni, intră în discuţie Maria Gherlac. Eu am venit încoace, iar soţul s-a dus pe linia frontului. Aseară am fost în sat. E mare jale acolo. Sînt mulţi morţi, răniţi, case arse. Numai ce îl înmormîntaseră pe Boris Dovgani. Timp de doi ani l-a aşteptat mama să vină din Afganistan şi tînărul s-a întors de acolo sănătos. Cînd cazacii ne-au atacat satul Boris s-a aşezat la volanul unei blindate, căci ştia bine meseria aceasta, şi a pornit la atac. Lîngă satul Pohrebea maşina a fost lovită de un obuz şi toţi cei care se aflau acolo au fost ucişi. E mare jale în satul meu. Plîng şi pietrele.

Mii de oameni nevinovaţi au lăsat casă şi masă, tot ce au agonisit o viaţă întreagă şi au pornit în lume să găsească un colţ sub un acoperiş de asupra capului. Să-i înţelegem. Să le deschidem uşile, să-i primim ca pe fraţii şi copiii noştri, să împărţim cu ei ultima bucăţică de pîine, cît de greu ne-ar fi.

Valeriu CIOCOI

Onorariul îl transmit pe contul de ajutorare a refugiaţilor din Transnistria.

Fotografii de Boris HARCENCO (Moldova-pres)